

Jamsai

เลขาศ นิพนธ์นาย พนันยา

คำนำสำนักพิมพ์

ถ้าคุณเป็นนักอ่านที่มีอายุอ่านมาประมาณหนึ่งนามปากกา 'มนัสนยา' ก็น่าจะทำให้คุณหวนคิดถึงเมื่อครั้งเรายังหนุ่มยังสาว ด้วยชื่อนี้คือนักเขียนระดับตำนานท่านสำคัญในวงการน้ำหมึก และยังเป็นมือวางอันดับต้นของไทยเราในเรื่องของการแปล ผลงานสุดคลาสสิกมากมายภายใต้นามปากกามันนยากลายเป็นแร่อีโหมที่อยากจะขอหามาอ่านมาเก็บสะสมได้อีกต่อไปแล้วในทุกวันนี้

เมื่อสำนักพิมพ์แจ่มใสเราได้รับเกียรติจากคุณมนัสนยาอนุญาตให้รวบรวมผลงานบางส่วนของท่านมาจัดทำและจัดจำหน่ายในรูปแบบดิจิตอล (หรือเรียกให้ง่ายขึ้นก็คือ 'อีบุ๊ก' นั่นเอง) เราจึงมีความยินดีและภูมิใจเป็นอย่างยิ่งกับการมีส่วนร่วมได้ปลุกงานเขียนและงานแปลชิ้นเยี่ยมให้ได้โลดแล่นสู่เหล่านักอ่านทั้งรุ่นเก่าและรุ่นใหม่อีกครั้งในรูปแบบที่เหมาะสมกับกระแสรองอ่านในปัจจุบัน ยุคแห่งความสะดวก ตรงตามความนิยม

ในเริ่มต้นนี้ เราอยากนำเสนอบทบาทของมนัสนยาในฐานะ 'นักเขียน' ก่อน จึงได้เลือกผลงานที่เรามีความรู้สึกว่าจะสะท้อนบุคลิกตัวตนของคุณมนัสนยา คือความเป็นคนอารมณ์ดี มองโลกอย่างสนุกสนาน หยิบเอาเรื่องราวรอบตัวมาเล่าได้อย่างเผ็ดมันส์ มีอรรถยัมและเสียงหัวเราะแก่คนที่ได้อ่าน แล้วยังเป็นผลงานขายดีตลอดกาล การันตีด้วยจำนวนครั้งที่ตีพิมพ์มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง นั่นก็คือรวมเรื่องสั้นชุดเลขา (เลขา นิทานนายและนิทานประสาชื่อ) และรวมเรื่องสั้นชุดชาวเขื่อน (ชาวเขื่อน, เอ แมน คอลด์ เบ้ง และลาก่อนก๊วลม) ไม่เพียงความบันเทิงที่จะได้รับ แต่ยังสะท้อนสภาพสังคมในสมัยนั้นและคติค่านิยมของคนรุ่นหนึ่งด้วย

ในภาพยนตร์แนวไซไฟเรื่องหนึ่งกล่าวว่าความรักอยู่
เหนือมิติเวลา... เราคิดว่า 'การอ่าน' ก็เช่นกัน สำนักพิมพ์แจ่มใส
จึงขอร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้
เกิดขึ้นในสังคมไทย ไม่ว่าจะยุคสมัยใด

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

จากใจผู้เขียน

เมื่อนึกย้อนไปถึงสมัยที่เป็นเลขาแล้วก็ต้องอมยิ้มด้วยความสุข เพราะชีวิตช่วงนั้นมีแต่ความสุขและความสนุกจริงๆ ครั้งแรกซึ่งก็เกือบบๆ จะครั้งหนึ่งของชีวิตข้าราชการของผู้เขียนนั้น เป็นการทำงานเลขาเปลี่ยนนายไปหลายคน เปลี่ยนห้องทำงานมากมาย ตั้งแต่นั่งหน้าห้องหัวหน้าฝ่ายธรรมดาๆ ไปจนถึงหน้าห้องอธิบดีซึ่งเป็นผู้บริหารสูงสุดของกรมนี้ (เขียนนะ)

ภายหลังต่อมา นายๆ ของผู้เขียนล้วนเป็นใหญ่เป็นโต ถ้าไม่เลื่อนขึ้นไปจบชีวิตราชการที่รองอธิบดีก็เป็นอธิบดี เป็นรองปลัดกระทรวง เป็นผู้ตรวจราชการกระทรวง และเป็นถึงองคมนตรีก็ยังมี จนเพื่อนของนายคนหนึ่งล้อว่า

“ใครเป็นเพื่อนกับคุณ ‘มนัสนยา’ จะต้องใหญ่” ในภายหลังทุกคน (นะโว้ย) ขอบอก”

แต่ตอนที่นายๆ และเพื่อนทั้งหลายของนายๆ ทั้งหลายนั้นยังไม่ได้ใหญ่โตอะไรนักหนา ผู้เขียนก็ได้นำวีรกรรมของท่านทั้งหลายเหล่านั้นมาเขียนขายกินเสียทั่วหน้าแทบไม่ละเว้น เป็นที่สนุกสนานรื่นเริงของทั้งผู้เขียนและผู้อ่านทั่วหน้า แหม! ก็มันสนุกนะ

ส่วนบรรดานายๆ และเพื่อนพ้องของนายๆ ทั้งหลายเหล่านั้น แม้จะไม่ได้สนุกสนานรื่นเริงจนออกนอกหน้าไปกับผู้เขียนด้วย เนื่องจากกลัวเลขาเหลิง แต่ก็ดูจะกระหิ่มยินดีมิใช่น้อยเลยทีเดียวที่เป็นพระเอกกะเขาบ้าง

ลองอ่านดูเถอะจะรู้ว่าผู้เขียนพูดจริง

‘มนัสนยา’

มีนาคม 2562

กรุงเทพมหานคร

“เมื่อหนุ่มๆ นายเคยหล่อ
รูปร่างปราดเปรียว ปากคอเราะราย
แล้วก็เปรี้ยวอย่าบอกใคร
แฟนของนายมีเป็นกระบุงๆ”

โธ่! นายขา

ความจริงนายก็ไม่ใช่คนอ้วน (เท่าไร) เพียงแต่ตัวม
นี้เตี้ยๆ แล้วก็มีพุงเกินขนาดปกติไปหน่อยนึงเท่านั้นเอง แต่ก่อนแต่
ไรเอมก็ไม่ได้ดูใจว่านายอ้วน เพราะจะอ้วน หรือไม่อ้วนเพียงใด
ก็หาได้เดือดร้อนอะไรแก่เอมไม่ เอมเพียงแต่รำคาญนิดหน่อย
เมื่อเห็นพุงของนายล้ำเข้าประตูห้องมาทุกเช้า แล้วนายกับหน้า
ของนายจึงค่อยทยอยตามพุงมาอย่างเชื่องช้าเท่านั้น

“ไม่อึดอัดมันหรือยังใจ” เอนิกนินทา

ในบางโอกาสที่มีคนเขาพาออกไปกินข้าวกลางวันด้วย
กะนาย เอมก็มองนายกินอย่างปลงตก

“จะไม่อ้วนได้ยังไง ไขมันก็ดี ไขมันก็ชอบ ชอบแต่มันๆ
แบ่งๆ อนาคตจะต้องใช้ชิปโปรตีนเตอร์พุงพุงเสียละกระมัง” เอม
นึกในใจ

วันหนึ่ง นายรูตเสริมขัดดอกให้ลูกน้องผู้ชายซึ่งกำลังจะ
ไปนอกดูตรารับรองว่าของแท้ที่หัวเข็มขัดด้านหลัง เอมมองดู
ความยาวเหยียดของเส้นหนึ่งสีด้าๆ นั้นแล้วก็หน้าเสีย

“อย่างนายนี้เอาจักรักก็แล้วละ” เอมกลั่นใจถาม ความจริง
ไม่ยากพูดว่าเอาจักรักก็แล้วละ พุงก็มีดีวิสัยเลขาที่ดีที่จะทำ
ให้นายใจเสีย

นายมองหน้าเอม อย่างนี้ก็รู้ว่าเอมกำลังคิดอะไรอยู่

“35 นิ้ว” นายตอบค่อยๆ “...ความจริงก็ 35 กว่าหน่อยๆ นะ ประมาณ 36 เห็นจะได้ เอ้อ...อาจจะถึง 37 ไปแล้วก็ไม่รู้สิ”

“37” เอมบอกตัวเองอย่างเด็ดเดี่ยวตามวิสัยเลขาที่อยู่กับนายมานานจนรู้เล่ห์เหลี่ยมกันดี ลองเอ้อๆ อ้าๆ ยังงี้ละ 37 แหงๆ ไม่ต้องสงสัย แล้วเอมก็กลืนยิ้ม ขนาดว่าถ้า 35 นิ้วจริงอย่างที่พูดตอนแรกก็พาเข้าไปเท่าขนาดตะโพกเอมเสียแล้วเจ้าประคุณเอ๋ย ไม่หนักบ้างหรือยังงี้ ถ้ามีท้องมีไส้ใกล้จะคลอดเหมือนผู้หญิงก็ยิ่งพอให้อภัยกันได้บ้าง

เอมอยู่กับนายมาหลายปี ตั้งแต่นายยังเป็นหัวหน้างานจิ๋วๆ จนเลื่อนขึ้นเป็นหัวหน้างานใหญ่แล้วก็เป็นผู้อำนวยการกองอยู่ในขณะนี้ อยู่กันมาตั้งแต่เอมยังเป็นโสด จนเอมแต่งงาน และตั้งแต่ลูกคนแรกของนายยังเล็กๆ จนถึงลูกคนเล็กของนายขึ้นชั้นประถมไปแล้ว

เมื่อหนุ่มๆ นายเคยหล่อ รูปร่างปราดเปรียว ปากคอเราะรายแล้วก็เปรี้ยวอย่างบอกใคร แฟนของนายมีเป็นกระแงๆ เบ่งๆ จนนายเองก็แทบจำชื่อไม่ได้ กว้านายจะแต่งงานได้ ก็หวุดหวิดจะเอาตัวไม่รอดมีเมียโดยประมาทเสียหลายครั้งหลายครา (หรือมีไปแล้วบ้างก็ไม่รู้ได้ อันนี้เอมไม่ยืนยันด้วยว่าหน้าที่ของเลขานั่นคือการเปิดตาก็จริงอยู่ แต่ทว่าต้องปิดปากให้แน่นๆ เข้าไว้จึงจะถูก)

เมียของนายแม้จะไม่ค่อยสวยเท่าบรรดาแฟนนูแฟน (แฟน - อนุ - แฟน) ที่นายเคยมี แต่ก็เป็นคนแสนดีเท่าที่คนเจ้าชู้จะพึงหาได้ กล่าวคือ เป็นคนมีขันติ ใสรักจะ เมตตา กรุณา อุเบกขา มุทิตา เบญจศีล เบญจธรรม ครบถ้วนทุกประการ (ถึงได้อยู่กับนายได้) เอมเห็นหน้าเมียนายครั้งใดแล้ว ก็ให้กลุ่มโง่บนปื๊ด อยากจะเข้าไปปิดทอง แต่จะไม่เอาเป็นเยี่ยงอย่างแต่อย่างใด สาบานได้

นายของเอมอายุก็แค่ 45 - 46 แต่ก็เริ่มผมน้อยถอย
จำนวนลงไปมาก ใบหน้าที่เคยหล่อสมัยโน้นอูมอิมขึ้นมาจนดู
คอโต และเห็นคางเป็นสองลอนได้ถนัด แต่นายเคยเดินเร็ว
ท่าทางคล่องแคล่วอย่างหนุ่มๆ อย่างไร ก็ยังคล่องปรืดอยู่
เหมือนเดิมทุกประการ

“เหมือนหมีเล่นสกอต” เพื่อนของเอมแอบคอน

นายเป็นคนใจร้อนมาก และไม่เคยทนรออะไรได้เลย
สั่งงานใดไปแล้วต้องรู้ผลภายใน 10 นาที และภายใน 1 ชั่วโมงก็
ต้อง “น่าจะเสร็จ” ดังนั้นวันใดที่มีงานยุ่ง เอมจึงต้องจูงหมีไปมา
หิ้วถุงท่าทางกระเซอะกระเซิง “เหมือนลิงถูกฝึกเข้า”...ตามคำของ
เพื่อน

“เคราะห์ดีนะที่แกมีแฟนแล้ว ถ้ายังไม่มีจะไปหาที่ไหน
ได้ กงานจนโถมเหมือนกระแหรียงเรือใช้ออกยังงี้” เพื่อนอีกนั้น
แหละที่ว่ายัยจี้และเอมก็เห็นจริง

พอเอมบ่นว่าเหนื่อยเพราะงานมาก พ่อแม่พี่น้องของ
เอมก็ทำหน้าที่เหมือนเอมแต่งนิยาย

“ราชการจะทำอะไรกันนักหนา”

เอมก็ได้แต่ยิ้ม งานนั้นมียอยู่เสมอ เพียงแต่ใครจะทำ
มากน้อยแค่ไหนเท่านั้นเอง บางคนทำพอให้เสร็จไปวันหนึ่งๆ
บางคนทำพอให้งานจบขึ้น แต่บางคนก็ทำอย่างทุ่มเทเหมือนงาน
นั้นเป็นงานชิ้นเดียวในชีวิตของเขา คนประเภทหลังนี้แหละที่จะ
ได้ดีต่อไป และนายของเอมก็อยู่ในจำพวกของข้าราชการ
ประเภทนี้ แล้วนายก็ได้ดีจริงๆ เสียด้วย

นายเป็นคนช่างพูด เทียวฉุยฉายไปรยปรายไปทั่วตั้งแต่
กับแม่ค้าข้าวแกง อาบั้งขายถั่ว เด็กขายข้าวโพดต้ม ไปจนถึงคนที่
ขี้นมแสนขี้นมที่ทำท่าว่าไม่ยากพูดกับใครทั้งโลก

กินข้าวแกงนายก็ล้อเด็กเสิร์ฟ

“เฮ้ย ไอ้หนู ไม่มีปลาสดทอดบ้างอะ ปลาแห้งนี่ไม่อร่อยนี่หว่า”

เด็กสิริ์พทางเปียวยาวยิ้มจนตาหยี

“เมื่อวานก็มี น้ำไม่มาเองนี่”

“อ้าว ไม่รู้นี่หว่า รู้ยังจะมาเสียตั้งแต่เมื่อวานก็ตื่นะ”

หรือมีสาวสวยเข้ามาในห้อง นายก็วางปากกาทำตาปรอย

“เห็นคุณแล้วผมใจหาย”

“ตาย! ทำไมคะ”

“กลัวคุณจะไปเร็ว สวยๆ อย่างนี้อาจจะชวนให้นั่งนานๆ แต่ก็ไม่กล้า”

สาวๆ เวลาเห็นหน้านายจึงสะดุ้งตื่นอายเสียจนกระชอกไปทั้งตัว มีแต่เอมเท่านั้นที่เห็นเสียจนปลงตก นึกขบใจสวรรค์ที่บรรจบลำมีของหลอนเป็นคนเฉยเสียจนคนใบ้คิดว่าได้เพื่อน

แต่ถึงนายจะเปรี้ยวหรือเปรี้ยวอย่างไร นายก็ไม่เห็นเคยหลงใหลได้ปลื้มไปกับสาวไหนมากกว่ากระเช้าเข้าหาเขาไป ตามประสาคนปากกว้าง หน้าเข้าสาวๆ ที่หลงคารมปากก็ค่อยถอยไปที่ละรายสองราย นานทีปีครั้งจึงจะมีสาวช่างตื้อสักคน โทรศัพท์มาชวนแล้วชวนเล่าไม่สร้างชา

นายทำหน้าที่เรียบเหมือนเด็กแอบกินขนมในห้องเรียน แล้วครูจับได้เมื่อเอมทำหน้าที่ตุงๆ ส่งหูโทรศัพท์ให้ พลังเยยชื่อผู้หญิงคนไหนที่โทรฯ มาบ่อยในยุคนั้น แล้วผู้หญิงคนนั้นก็มักจะเลิกไปในเวลาไม่ช้าไม่นาน เมื่อเอมทำเสียงเปรๆ กับลมฟ้าในกาลต่อมา

“จะฟ้องคุณกนกวรรณสักที”

หรือไม่ก็

“คุณกนกวรรณสั่งไว้นะ ให้รายงานความประพฤติ”

แต่คุณกนกวรรณภรรยาของนายไม่เคยสิ่งอะไรเอมในเรื่องนี้เลย เอมก็ขู่นายเล่นไปยั้งั่นเอง นึกถึงวันข้างหน้าว่า ถ้าบรรจบเป็นใหญ่เป็นโตเลขาของเขาคงช่วยรักษาผลประโยชน์ให้ เอมยังงั่งมั่งหรรก่น่า คุณกนกวรรณเธอไม่เคยถามเสียด้วยซ้ำไปว่านายมีอะไรกับใครที่ไหนหรือไม่ เอมเองแหละที่อยากจะช่วยถนอมดอกไม้ดีๆ เอาไว้บูชาพระ ถึงได้เที่ยวได้ฉีดยาฆ่าแมลงร่วนวายไปอย่างนี้

เอมไม่ได้พบคุณกนกวรรณบ่อยนัก นอกจากตามงานศพงานแต่งงาน หรืองานสังสรรค์อันจำเป็น คุณกนกวรรณหักทลายเอมอย่างมารยาทดี ขวนคุยชนิดไม่มากไม่น้อย ดูเธอจะเป็นคนอ่อนโยนใจดีและใจเย็นขนาดไหนก ถึงได้อยู่กับคนใจร้อนผ่าวอย่างนายได้ราบรื่นปานนี้ คุณกนกวรรณไม่เคยมาเยี่ยมยามที่ทำงานของนาย ไม่เคยโทรฯ มาสั่งโน่นสั่งนี่ ส่วนที่ว่าจะโทรฯ มาเช็ค ว่า นายมาหรือยัง ออกไปแล้วกับใคร หรือไปต่างจังหวัดจริงหรือไม่ นั้น เป็นอันเลิกถามได้ เธอเป็นภรรยาตัวอย่างเสียจนเมอยังนึกอายแถมใจ เพราะตัวเองไม่เคยดีกับบรรจบถึงเพียงนี้เลย

แต่ในความนิ่งๆ ใจดีมีอัธยาศัยของคุณกนกวรรณนั่นเอง เอมก็แอบจับได้ว่า “กระรอก” ของเธอกลัวเจ้าของอยู่ไม่น้อย นายกลับบ้านตรงเวลาเสมอ แต่ที่จะออกไปไหนอีกทีหนึ่งนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง นายไม่เคยให้เบอร์โทรศัพท์ที่บ้านแก่ผู้หญิงคนไหน แล้วก็ไม่เคยยอมให้ผู้หญิงคนไหนพูดล่อถึงเมีย

เอมก็ไม่รู้ว่านายกลัวเมีย จนกระทั่งวันหนึ่งจึงโดนเข้ากับตัวเอง เอมไปเฝ้าไข้คุณแม่ที่โรงพยาบาล พอเดินข้ามถนนมาซื้อขนมตอนเย็นเห็นร้านขายดอกไม้ก็นึกได้ว่าวันรุ่งขึ้นนั้นเป็นวันเกิดของคุณบัว เอมเข้าไปในร้านสั่งดอกไม้ช่อสวยให้คุณบัว ก็พอดีคนขายชวนขึ้น

“ให้เราไปส่งให้ก็ได้เนอะคะ คุณจะได้ไม่ต้องลำบากไปเอง เรามีรถส่งคะ คิดค่าส่งเพิ่มอีกนิดเดียว”

เอมถามไถ่ถึงราคา เลือกดูดอกไม้จนถูกใจแล้วก็นึกขึ้นมาได้ว่าคุณป้าก็อยู่หมู่บ้านใกล้เคียง กับบ้านนายนั่นเอง น่าจะส่งให้คุณกนกวรรณสักช่อหนึ่ง

“ถ้าส่งสองช่อให้ส่งคนบ้านใกล้ๆ กันจะคิดค่าส่งเป็นสองแห่งไหมคะ” เอมเลียบเคียง

คนขายยิ้ม ร้านนี้เป็นร้านไม้ดอกไม้ประดับราคาถูกมีแต่ชาวต่างประเทศสวยๆ คนไทยที่เดินตึกๆ อย่างเอมคงมีไม่มากนัก

“เอาเถอะค่ะ นานๆ จะมีลูกค้าคนไทยสักที เราคิดค่าส่งเพียงช่อเดียวเท่านั้น วันหลังคุณจะได้มาอุดหนุนอีก”

ที่ร้านไม่มีการ์ดขาย และเอมก็ดันนามบัตรของตนได้เพียงใบเดียว เอมจึงเขียนคำอวยพรคุณป้าลงอย่างบรรจง

“นามบัตรนี้สำหรับคนบ้านเลขที่ 755 ซอย 3 นะคะ ส่วนคนที่อยู่บ้านเลขที่ 12 ซอยสุขยงนี่ฉันไม่มีนามบัตร คุณส่งเฉยๆ ก็แล้วกัน ไม่ต้องบอกอะไรเขาหรอก ฉันจะโทรฯ ไปบอกเอง”

แต่แล้ววันรุ่งขึ้นเอมก็งานยุ่งจนลืม อีกวันหนึ่งถัดมานายจึงหิ้วนามูย มาทำงานเสียสาย

“ไม่รู้ทำไมบ้านไหนส่งดอกไม้ไปให้เมียผม บ้าฉิบหาย วุ่นวายกันไปหมดทั้งบ้าน มีรถของร้าน...มาส่งเสียวะ ต้องเป็นคนรู้จักของใครๆ ดีๆ แน่ๆ ไม่อย่างนั้นจะรู้จักให้บริการนี้ได้อย่างไร โทรฯ ไปเช็กที่ร้านว่าใครส่งมาเขาก็ไม่บอก ตอบว่าคนมาซื้อเขาไม่ให้บอก วุ่นกันไปหมด เฮ้อ! บ้า! ให้ตายเถอะ!”

เอมกลืนน้ำลาย ทำตาปริบๆ เมื่อได้ยินคำผรุสวาทก็รีบเอมบอกเขาแต่เพียง “ไม่ต้องบอกอะไรคนรับหรอก ฉันจะบอก

เขาเอง” แต่เรื่องก็กลายเป็นว่าเอม “ห้าม” บอก สายเสียแล้วที่จะ
แก้ตัว เอมได้แต่เสียใจแล้วก็โทษตัวเองว่านี่เราไม่ควรริเลย
แต่เอมก็อดแอบอึ้งไม่ได้ ไม่ยักรู้ว่าคุณกนกวรรณนี่ก็
ขี้เหิง

แต่เอมก็รักษาความเป็นเลขาที่ดีไว้ได้เรื่อยมา เปิดตาก
กว้างแต่ปิดปากสนิท แม้จะมีคนล้อนายต่อหน้าเอมและคุณ
กนกวรรณ

“โอ้หมอนี่ มันปลาไหลซัดๆ เตี่ยสาวคนโน้นทั้งเตี้ย
สาวคนนี้ทั้ง มึงดันให้รอดไปได้ตลอดนะโว้ย...มีผู้หญิงโทรฯ มา
หาหมันมากไหมคุณเอม”

เอมก็แก้งหัวเราะเสีย

“คุณเข็ดละก็ ชอบคิดว่าคนอื่นเขาจะเจ้าชู้เหมือน
ตัวเองเสียเรื่อยละ”

เอนึกกำหนดไว้ในใจว่าถึงวันใด คุณกนกวรรณเกิด
ถามถึงแม่อะไรต่อแม่อะไรที่หมันขยันโทรฯ มาถึงนาย เอมก็จะ
ไม่บอก

“เขาเป็นเมียเขาอย่ามายุ่งดีกว่าแล้วว่าเขาเป็นคนยังไง
เรื่องอะไรจะพูดให้พี่เมียเขาทะเลาะกัน” เอมบอกกับตัวเอง
แต่วันหนึ่ง เอนั่นเองแหละที่เป็นคนทำให้เกิดเรื่อง โอ้!
นายขา เอมไม่ได้ตั้งใจเลย

วันนั้นเอมมัวไปเข้าห้องน้ำเมื่อคุณกนกวรรณเผชิญ
โทรฯ มา เด็กสมัยนี้โซเชียลช่ยก็เลยรับสาย

เอมเดินกลับเข้าประตูมาเมื่อโซเชียลช่ยยกหูขึ้นพอดี เขา
นั่งฟังแล้วหันมาทางเอม

“พี่เอม นายไปไหน”

“ประชุม ใครโทรฯ มา”

“เค้าว่าเค้าช่ยก็เลย”

เอมนินวน้ำ กัลยาไหน รายใหม่อีกแล้วกระมัง

เอมเดินไปรับหูโทรศัพท์

“นายประชุมค่ะ จะให้ช่วยอะไรได้ไหมคะ”

“อ้อ คุณเอม นี่พี่พูดค่ะ”

เสียงคุณกนกวรรณต่างหาก เอมก็ปากพล่อยใจหาย

“คุณกนกวรรณหรือคะ เอ๊ะ ไหนใครว่าคุณกัลยาโทรฯ

มา”

คุณกนกวรรณพูดธุระกับเอม 3-4 ประโยคแล้วก็วางหู
เอมจดไว้แล้วบอกให้นายทราบเมื่อเลิกประชุม แต่ไม่ได้เอ่ยถึง
ความหูแตกของโชคชัย เพียงแต่นินวน้ำกับพ่อหนุ่มนี้ดูเดียว

“แหม ตาโชค ไหนว่าคุณ กัลยาอะไรที่ไหน คุณ
กนกวรรณเมียนายแท้ๆ กนกวรรณกับกัลยาเสียงใกล้เคียงกันตั้ง
เยอะ”

โชคชัยหน้าแดง เขามัวคิดก็เผลอแล้วก็หัวเราะ

“อ้อ เขาคงว่าภรรยาโทรฯ มานะพี่ ผมก็ฟังเป็นกัลยา
ไปได้”

แต่แล้วเช้าวันรุ่งขึ้น นายก็เล่นสเก็ตถลาเข้ามาในห้อง
ทำงานแต่เช้า หน้ามีรอยขบแดงๆ เห็นถนัด พอเข้าห้องเต็มตัวก็
ว้ากสั้น

“ใคร ใครหา! ที่บอกเมียผมไปว่าผมมีแฟนใหม่ชื่อ
กัลยา ใคร! บอกมาเดี๋ยวนี้ละ”

เอม โชคชัย แล้วก็เด็กเสมียนสาวๆ ที่เพิ่งมาแค่ 3 คน
มองหน้ากันเล็กน้อย

แต่จู่ก็เครื่องติดเสียแล้ว

“ผมอุตส่าห์ไม่ให้เบอร์โทรศัพท์ขายกัลยาแล้วเขียนว่า
ไม่รู้ว่าโทรฯ มาได้อย่างไร แล้วยอดประจวบคนไหนที่ไปทูลรายงาน
เมียผม ไอ้ห..! ผมถูกด่า...หายวายปวงหมด” นายยกมือลูบ

หน้าที่ยังมีรอยแดงๆ “ช่วยฉิ... บ้าจริงว้ย! นี่! ถ้ามั่นใจอะ
เมื่อวานนี้ตอนยายกัลยาโทรฯ มา คุณคนไหนรับสาย แล้วทำไม
ไม่มีใครบอกผมเลยว่าเค้าโทรฯ มา ใครรับสายบอกมาตรงๆ นะ”

เอมหน้าเรียว

“นายมี เอ้อ...คนที่ออกก็จริงๆ นะหรือคะ”

นายค้อนขวับ

“ก็จริงนะสิ สวยเสียด้วย...นี่บอกมาตรงๆ นะคุณเอม
ว่ายายกัลยาโทรฯ มาทำไมไม่มีใครบอกผม แล้วใครมันทะลึ่งไป
บอกเมียผมแทน บอกมานะ บอกมาซะดีๆ...”

โอ้! นายขา จะให้ผมตอบว่ายังไงดีละคะนี่

“นายมีกิจกรรมประจำทุกวัน
คือเดินอย่างปราดเปรี้ยว (แบบอ้วนๆ)
ไปยังโรงอาหาร”

เลขาที่ดี

ถ้าไม่กลัวนายมาอ่านเจอเข้าละก็ เอมก็อยากจะนิทา
นายเสียหน่อยเหมือนกันว่า นายเป็นคนไม่อยู่กระร่องกระอຍยังง
ชอบกลอยู่ที่เห็นได้ชัดคือนายนั้นบางเวลาก็จู้จี้เสียจนแทบจะไป
ทอดแหเอง เพื่อให้ได้ปลาขนาดพอเหมาะมาปรุงอาหาร แต่
บางครั้งก็เลอะเลือนเสียจนชื่อเอนายก็ยังสะกิดผิด

เอยังเคยเอากระดาษที่นายเขียนส่งงานไปให้เพื่อน
ร่วมห้องดู

“นี่นายเขียนส่งใครนะ”

“เค้าะส่งคุณ เอมนี่สิ” คุณศักดิ์รีบตอบตามแบบ
ลูกน้องที่ดีที่จะเข้าข้างนายไว้ก่อนเสมอ

“แต่ทำไมนายเขียนว่าคุณเอม ไม่ได้เขียนว่าคุณเอมลัก
หน่อย” เอมว่า

คุณศักดิ์หัวเราะก๊าก

“เขาก็อเขียนผิดมั้งสิ นายงานแะะออกจะตายไป”

เอมพยายามหัวเราะบ้าง แต่บางครั้งก็ขยับไม่ออก
เพราะชื่อเอนายเขียนนั้นเคยหดเป็น “คุณอม” เสียจริงๆ...
นะ

ในเรื่องเดียวกันนั้นบางทีนายก็จู้จี้จนน่ากลั้ม แต่บางที
ก็ไม่เอาเรื่องเสียเลย อย่างเรื่องกินซึ่งนายถือว่าเป็นกิจกรรม
สำคัญยิ่งยวดในชีวิต

มีหนหนึ่งที่คุณช่วยเพื่อนสนิทของนายชวนนาย คุณศักดิ์
แล้วก็เอมออกไปกินข้าวกลางวันข้างนอกที่ทำงาน พอถึงตอนสั่ง
อาหารทุกคนก็หันมาทางเอมตามมารยาทสุภาพบุรุษ “คุณเอม
ทานอะไร”

“นายสั่งดีกว่าค่ะ” เอมบอก “นายสั่งกับข้าวแกงออก
เอนะไม่เป็นประสาหรอก” ลูกน้องที่ดีเขาก็ยกนายยังงี้แหละ

“เดี๋ยวผมสั่งแล้วคุณเอมไม่ชอบล่ะ” นายหัวง

“ถ้าไม่ชอบเอมจะบอก” เอมตอบง่าย ๆ

นายลงมือสั่งกับข้าวอย่างคนชำนาญทางนี้ พอถึงปลา
นายก็สั่งแกงต้มส้มปลากะบอก

คุณศักดิ์หันมาทางเอมซึ่งไม่ค่อยถูกโรคภัยปลา

“คุณเอมไม่ทานปลาไม่ใช่หรือ”

“สั่งมาเถอะค่ะ คุณช่วยช้อนให้ เอมจำได้ เอมทานแต่น้ำ
แกงก็แล้วกัน”

“ถ้าฉันเปลี่ยนเป็นปลาทอด เอาปลาอะไรดีล่ะ ปลาเก๋า
ทอดจิ้มน้ำปลารสหัวหอมดีไหม” นายตัดสินใจแล้วก็หันไปทางบ๊วย
“ปลานี้ทอดเอาไว้แล้ว แล้วเอามาทอดอีกทีเวลาคนสั่งหรือเปล่า
หรือว่าเอาปลาสดๆ มาทอดเลย”

“ปลาสดครับ” บ๊วยอมยิ้ม คงนึกรู้ว่ามาเจอเอนักกิน
ขนานแท้และดั้งเดิมเข้าให้แล้ว “ไม่ได้แะแ้งในตู้เย็นด้วยซ้ำ เรา
แช่แค่ตู้เย็นธรรมดา พอลูกค้าสั่งก็เอามาทอดเลย ไม่ต้องรอให้
หายแข็งก่อน”

“ดี” นายพยักพเปิด “ถ้าเอาออกจากตู้แข็งละก็ทอด
เท่าไรก็ไม่กรอบ เนี่ยจะเหลวๆ ไม่อร่อย...” แล้วนายก็สาธิต
อธิบายวิธีทำกับข้าวให้อร่อย (โดยคนอื่น) อีกยืดยาว โดยมีเอม
นั่งฟังอ้าปากหวอ...ก็เอมเป็นเลขาที่ดี

นายที่รัก

เรื่องนี้ผมเห็นทีจะต้องอุทิศให้นายนั้นแหละ ก็อุทิศให้ใครๆ
เขาก็ไม่เอา แล้วนายก็เป็นพระเอกนี่ละ

ความจริงที่เขียนๆ มาตั้งหลายสัปดาห์ตอนนี้ผมก็จินตนาการ
เบรียวกาไปยั้งวันเอง ผมไม่ได้มีเจตนาขายรูบะอะไรหรอกนะ
เรียกว่านิทานกึ่งนิทานประสาชื่อประเภทเห็นอะไรก็ว่าไปยั้งวัน อย่างเช่น
ว่านายอ้วนยั้งวี ลายมือของนายขยุกขยิกเหมือนขอมหวัดยั้งวี
หรือนิทานวาระถของนายเหมือนลัวใสนมขัน ใช่อะไร ผมไม่ได้ใส่ไคล้
พูดเกินความจริงเลยสักนิดเดียว!

ยั้งวี! แล้วนายจะยังโกรธอยู่ไม่ไยให้ผมก็ตามใจนายเถอะ
เป็นเวรเป็นกรรมกันไปตั้งชาติหน้าผมไม่รู้ด้วยนะเออ

จากเลขาฯ ผู้เสนอชื่อ
เอม